

ladelse til at benytte Luftfartøjer og dernæst en Bemyndigelse til at fastsætte Regler derfor. Men det, som jeg mente, og som jeg ogsaa tror, jeg sagde, var, at hvis man opfyldte de Betingelser, som Ministeren havde fastsat, skulde man ogsaa have Ret til at benytte sin Flyvemaskine, som man vilde; saadan er det jo for Automobilerne . . . (*Ministeren for offentlige Arbejder* [Hassing Jørgensen]: Saa faar man Tilladelsen.) Ja, saa kan Tilladelsen ikke nægtes.

Mortensen: Jeg forstaar godt, at den højtærede Minister har større Interesse for det private Initiativ end jeg og den Parti-gruppe, jeg tilhører. Men jeg fastholder, at det for mig staar som det retteste, at det bliver Staten, der benytter sig af den Eneret, som den rimeligvis faar af Rigsdagen, i Stedet for at give Koncession. Jeg nævnedes ganske vist før, at der kunde være Tilfælde, hvor det kunde være rigtigt, og hvor det ogsaa kunde faa vor Gruppes Tilslutning, at der blev givet Koncession; men jeg mener, det vilde være rigtigst, at Staten overtog denne Virksomhed. For det første har Staten i sin Tjeneste de Folk, som er uddannede som Flyvere. Det er jo Militærpersoner, der staar i Statens Tjeneste, og jeg ved ikke af, at der herhjemme er andre, der er uddannede som Flyvere. For det andet kan jeg ikke tænke mig, at ikke den Kapital, der skulde til, ogsaa kunde rejses fra Statens Side. Jeg har nogen Frygt for, at naar den Dag kom, da man vilde have Koncessionen afskaffet, vilde dette blive ret dyrt. Vi har netop fra den sidste Tid nogen Erfaring for, at Sporene kan skræmme med Hensyn til Koncessioner. Det kan jo være, at man, inden de 15 Aar er gaaet, vil blive ked af, at man har givet Koncessionen paa saa langt Aaremaal og ønsker den afskaffet; men dette vil da maaske kun kunne lade sig gøre for en meget høj Pris. Imidlertid er dette noget, der kan drøftes videre i Udvalget, og jeg skal ikke yderligere fordybe mig i Spørgsmaalet, men kun hævde, at det for mig staar som det mest tiltalende, at Staten straks overtog hele denne Virksomhed.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Thomas Larsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Radiotelegrafstation til Telegrafering paa lange Afstande.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5381).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Thomas Larsen: Ogsaa ved dette Lovforslag staar vi overfor et nyt Lovgivningsomraade. Forslaget indeholder Bestemmelser om Oprettelsen af en Radiotelegrafstation til Telegrafering paa lange Afstande. Hovedbestemmelserne gaar ud paa, at Ministeren bemyndiges til for Statskassens Regning at lade opføre og drive en saadan Station med en saa lang Rækkevidde, at den kan have Forbindelse over Atlanterhavet. Det foreslaas, at de til Gennemførelsen af Sagen nødvendige Midler bevilges paa de aarlige Finanslove, men at der til Undersøgelser og forberedende Arbejder i Finansaaret 1919—20 kan raades over et Beløb af 100 000 Kr. Endvidere foreslaas der i § 2, at Ministeren bemyndiges til at erhverve de Arealer, der er nødvendige til Anlægget, og at Erhvervelsen kan ske i Henhold til Forordningen af 23. April 1845 om Jords Afstaaelse til Kirkegaarde.

Af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, ser man, at denne Radiotelegrafstation er tænkt anlagt i Nord-sjælland, og at der skal rejses Master af Staal eller Jernbeton paa ca. 300 m Højde. Disse Master skal anbringes paa Yderkanterne af et Areal paa ca. 40 ha og forbindes indbyrdes med de nødvendige tekniske Led. Som Lægmand skal jeg ikke komme ind paa den rent tekniske Side af Sagen, men ganske holde mig til Spørgsmaalet om den forlangte Bevilling og den forlangte Bemyndigelse.

Finansielt set er Sagen ikke saa uskyldig, som det ved første Øjekast ser ud til. I Bemærkningerne til Lovforslaget oplyses det, at den paatænkte Radio-